

Дърветата, които сѣчехме, бѣха корави като желѣзо и ржцетѣ ни се разкървавиха отъ брадвитѣ. Работѣхме отъ тъмно до тъмно. Всѣки отъ насъ, ако бѣше

Дърветата, които сѣчеха, бѣха корави като желѣзо

самъ, не би останалъ на тази работа нито день. Но ние се насърдчавахме единъ другъ и като мечки работѣхме около голѣмитѣ стволоче. Въ скоро време дрехитѣ ни се окжсаха, брадяхме като горски звѣрове, отслабнахме отъ лошата храна и недостатъчния сѣнъ, отъ дѣжда и отъ слѣнцето, но все пакъ понасяхме всичко, защото все още не знаехме, какво ни чака. Ради Горски ид-

ваше понѣкога на конь, носѣше ни царевично брашно за каша и сланина за пържене на кашата. Хвалѣше ни, завиждаше ни, че скоро ще забогатѣмъ, и си отиваше на сутринъта пакъ въ градчето, гдето варѣше сапунъ въ единъ старъ казанъ и затова се препоръчваше за фабрикантъ. Ние бързо трупахме дървета, на втория месецъ запалихме цѣла редица кладбища, а на третия месецъ пресмѣтнахме, че наскоро ще съберемъ къмъ петдесетъ хиляди килограма готови вжглища.

Какви ли не опасности преживѣхме!

Подъ всѣка купчина клонки се криеха голѣми отровни змии. И досега ми е чудно, какъ не се случи да ухапятъ нѣкого отъ насъ. Въ колибата ни презъ день-два намирахме скорпиони, по-страшни и по-отровни отъ